

«Казки про живу та мертву воду» –

це не легенди. Це правда про трускавецьку воду», –

переконаний голова правління ЗАТ «Санаторно-готельний комплекс «Дніпро-Бескид»

Олександр ЧЕБАНЕНКО

44

– **Олександр Івановичу, невже ви любите казки, що порівнюєте «Нафтусю» з живою водою?**

– Якщо чесно, то й забув, коли вже їх читав, але я реаліст. І знаю, що казки не виникають на порожньому місці. Їх творить народ на основі свого досвіду. Живу серед людей, котрі відчули на собі цілющі властивості трускавецької води. Вона є тією життєдайною силою, що допомогла мені збудувати «імперію оздоровлення».

Донині трускавецька вода все ще залишається своєрідною таємницею. Її цілющі властивості до кінця не вивчені, отже існують перспективи для подальших відкриттів. А коли попереду ще є незвідане, то є мета, до якої прямуєш. Це те, що провокує інтерес до життя.

Коли я розпочинав лікарську практику як хірург, був свято переконаний, що операції, які роблю, – саме те, що рятує моїх пацієнтів. Але, повірте, відколи зацікавився трускавецькою водою, прочитав силу-силенну наукових

праць, вивчив багато дослідницького фахового матеріалу, зустрівся з ученими, пацієнтами, то зрозумів, що це і є та жива вода, описана в наших казках. Пригадуєте: «І вилив парубок збанок з живою водою і мертва царівна ожила»? Вже понад сто років видобувають «Нафтусю», але таємниця її ще досі не розкрита. На землі є чимало цілющих джерел, проте лікувальні властивості кожного корисні для певної хвороби, а трускавецька «жива» вода вирізняється цілющою дією одразу на кілька хвороб, зміцнюючи весь організм. Такої води немає в світі. Вона єдина має низьку мінералізацію, містить продукти розпаду органічних речовин. І весь спектр її впливу на організм людини ще до кінця не вивчений. Отож у курортного Трускавця цікаве майбутнє.

– **Трускавець – місто-курорт, де є чимало висококласних санаторіїв. Чим особливим зарекомендував себе санаторно-готельний комплекс «Дніпро-Бескид»?**

– 1977 року, коли розпочалося будівництво санаторію «Дніпро», я мав неповних тридцять років і був наймолодшим головним лікарем у системі курортів колишнього Радянського Союзу. Відтоді вся моя діяльність спрямована на розбудову й удосконалення санаторно-відпочинкової імперії. Саме так її називаю, адже комплекс розрісся до великих потужностей: ми тут збудували їдальню, кіноконцертний зал, лікувальні корпуси, житлові будинки для своїх працівників, заклали парк, спорудили чотиризірковий готель «Бескид». У період економічної кризи в 1990-х роках довелося вчитися заробляти гроші. В лізинг взяли обладнання за 120 тисяч доларів і облаштували хлібопекарню. Згодом здали в експлуатацію м'ясопереробний цех, завод мінеральної води «Трускавецька Кришталева», вирощували гусей, качок, навіть засівали землю пшеницею. Ми створили продовольчу базу. Але це вже в минулому.

Сьогодні час висуває нові завдання. Погляньте, скільки в Трускавці зіркових готелів і кожний пропонує широкий спектр послуг для курортників – басейни, сауни, проведення креативних вечірок на замовлення тощо. Тим часом в Україні стало більше заможних людей, котрі всі ці принади життя вже мають у себе вдома – вони навіть замовляють лікарів і зірок шоу-бізнесу додому. Однак наша імперія «Дніпро-Бескид» сильна тим, що має стратегію. Наша мета – оздоровити пацієнта, провести такий комплекс обстеження і лікування, якого він ніколи не одержить у жодному закладі і не зможе замовити додому. Кожний пацієнт нашого санаторію потрапляє в поле зору лікарів-професіоналів. Результат успішного лікування – це оновлення організму й таке відчуття пацієнта, ніби скинув кілька років. Спеціальна комплексна програма спрямована на те, аби відновити фізичні й моральні сили людини.

Фабрика Віче
журналу

ЧЕБАНЕНКО Олександр Іванович народився 31 липня 1947 року в місті Трускавці.

1973 року закінчив лікувальний факультет Львівського медичного інституту. Працював хірургом Дрогобицької районної лікарні, лікарем-ординатором, завідувачем відділу санаторію «Кристал». У 1975-му – старший інспектор лікувально-профілактичного відділу Трускавецької територіальної ради. З 1977 року – головний лікар санаторію «Дніпро», а з 1997-го – голова правління, головний лікар ЗАТ «Санаторно-готельний комплекс «Дніпро-Бескид». З 2002 року очолює кафедру курортного менеджменту на базі оздоровниці «Дніпро-Бескид» Дрогобицького державного педуніверситету імені Івана Франка. У 2004-му – голова правління спеціальної економічної зони (СЕЗ) «Курортполіс Трускавець». 2006 року обраний депутатом Трускавецької міської ради.

Чебаненко Олександр Іванович – заслужений лікар України, доктор медичних наук, професор, академік Європейської Академії проблем людини, кавалер ордену «Князя Ярослава Мудрого», ордена «За заслуги» I, II, III ступенів, кавалер ордена Золотого Хреста «За заслуги» Республіки Польща, почесний громадянин міста Трускавця.

За заслуги перед Церквою нагороджений орденами «Христа-Спасителя», «Князя Володимира Великого», «Святого Архистратига Михаїла», «Усіх святих Церкви», «Апостола Андрія Первозванного», грамотою Папи Римського.

– Але без сучасного діагностичного центру з високоякісною апаратурою та фаховим медперсоналом таких результатів досягнути неможливо.....

– Звичайно, тому ми створили найпотужніший комплекс за оснащенням і рівнем діагностики та лікування. Він єдиний у системі курортів України. Я влєвно про це кажу, бо щороку намагаємося купувати нове обладнання. І це дозволяє нам піднятися на щабель вище у діагностиці. До того ж, я відвідую наукові конференції та виставки за кордоном, очолюю науково-виробничу групу клінічної бальнеології Інституту фізіології імені О. Богомольця НАН України. Якщо в Трускавці налічується сім докторів наук, то в нас працює четверо, якщо на курорті є 12 заслужених лікарів, то восьмеро з них практикують у нас. Жодний курортний заклад не може похвалитися таким науково-кадровим потенціалом. Маємо німецький аналізатор «Гумалайзер-2000», за допомогою якого отримуємо 25 показників стану крові. В санаторії діють клінічна й біохімічна лабораторії, рентгенкабінет, проводимо всі види ендоскопічних досліджень, є кабінет ультразвукової діагностики. На цифровому маммографі французького виробництва здійснюємо ранню діагностику новоутворень – пухлин молочної залози. Остеохондроз лікуємо на апараті «Екстенсійний вібратор», очищення і гідромасаж кишечника – на апараті «Колоногідромат» німецького виробництва. Унікальним є безопераційне лікування аденоми передміхурової залози на ізраїльському апараті «Термоспек-1000ТМ». Ще 1997 року оволоділи цією технікою й уже оздоровили кілька сотень чоловіків. Хронічні захворювання органів дихання лікують у соляній спелеокамері. Серед санаторіїв Трускавця лише в нашому проводяться гінекологічні радонові зрошення, які дають належні результати при лікуванні безпліддя, ендометріозу, фіброміом.

– Що вас найбільше хвилює як депутата міської ради Трускавця?

– Мені приємно, що Трускавець рік у рік оновлюється. Нині він скидається на великий будівельний майданчик, тож, упевнений, у найближчі п'ять років не поступатиметься всесвітньо відомим курортам. На недавній сесії міської ради затвердили рішення про виділення Трускавцю 35 мільйонів гривень у рамках проведення футбольного чемпіонату «Євро-2012». Ці кошти призначені для реконструкції нашого стадіону, який стане тренувальною базою для футболістів. Здавалося б, радіти треба, що місто одержало такі фінанси і має можливість подальшої розбудови. Однак мої колеги-депутати влаштували дискусії. Прикро, що дедалі більше людей грається у політику й дедалі менше цінує в ній професіоналізм. Цілими групами мігрують від однієї партії до іншої, керуючись лише принципом її престижності. І, що мене дивує, зовсім не оцінюють лідерів цих партій за їхньою професійною діяльністю, за результатами праці.

– Олександрє Івановичу, ви заснували й очолюєте кафедру курортного менеджменту Дрогобицького державного педуніверситету. А менеджмент – це фах молодих. Що вам допомагає утримувати належний рівень викладання, аби зацікавлювати молодь, котра приходить до вас за знаннями?

– Наша молодь мислить трохи інакше, ніж ми. Це її час. І я, постійно буваючи за кордоном, намагаюсь вивчати сучасні напрями менеджменту, який розвивається дуже швидкими темпами. Скажу чесно, не відчуваю себе старим і мої методи роботи не є стереотипами, бо як лікар я знаю, що потреби людей піддаються коригуванню, тобто їх заздалегідь можна прогнозувати і потім пропонувати пацієнта. Мій понад 30-річний практичний досвід керівника став доброю організаційною школою. Я з 1978 року не змінював свого основного місця роботи

на посаді головного лікаря санаторію і це дало мені змогу реалізовувати власні ідеї, нести за них відповідальність і постійно удосконалюватися. Тому маю чим поділитися з молоддю. Ми були першими в Україні, хто почав навчати студентів менеджменту готельного та курортного бізнесу.

– Ваша біографія викликає замилювання: як легко і просто вам все вдається. Ви щасливчик?

– Мені справді пощастило, бо народився в сім'ї медиків. Батько був першим головним лікарем Дрогобицької обласної лікарні в післявоєнний період, мама – медсестра. Він першим у Західній Україні одержав орден Леніна, звання заслуженого лікаря. Але в 15 років я втратив тата й ми жили тільки на мамину платню. Коли я навчався в медінституті, як кожному юнакові, хотілося добре вдягнутись. А грошей бракувало, то ходив вагони розвантажувати, згодом працював і санітаром, і фельдшером – усі медичні низові щаблі пройшов. Але за характером я оптиміст. Тому вважаю, що надмірне самоїдство шкодить молодим людям і призводить до депресії. Зробив щось не так, припустився помилки, вибачся, прости собі та прямуй далі.

– Ви собі подобається більше, коли вам було 30 років, чи нині, коли вже набули чималого духовного та матеріального капіталу?

– Звичайно, як і кожному, хотілося б повернутись у молодість. Тоді був значно енергійніший. Але кожному віку притаманні свої переваги. Нині маю кращі можливості, аби допомогти тим, хто цього потребує – інвалідам, малозабезпеченим сім'ям, вихованцям дитячого будинку «Оранта» в Дрогобичі. Своїм коштом будую п'ять храмів, вилив дзвін вагою 1,5 тонни.

– Олександрє Івановичу, як вам за такої зайнятості вдається підтримувати себе в хорошій формі?

– Здоров'я людини – найбільше її багатство. Але треба мати велику мудрість, щоб його берегти й підтримувати. Головний ворог нашого здоров'я – шкідливі звички, з якими так важко боротися. Вранці й увечері ходжу в басейн, це додає бадьорості. Перебування в колі приемних тобто людей теж сприяє здоров'ю. А ще мені подобаються полювання і риболовля. Відпочинок на найрозкішнішому курорті за кордоном я не промінюю на полювання в наших мисливських угіддях, де стоптав кожний горбок, кожну стежку. Особливо люблю посидіти з друзями біля ватри й погомоніти про різне. Про ці прекрасні хвилини відпочинку я написав книжку – своєрідний щоденник про чудові дні, проведені з друзями. Щоправда, вона призначена для сімейної бібліотеки, бо на лаври гумориста я не претендую. Друзі прочитали написане, їм було цікаво. Тож узв'язав писати нову серйознішу книгу про пережите....

– Чи ведете ви записи, де аналізуєте кожний прожитий день?

– Ні, але я маю діловий щоденник, веду своєрідний облік того, що слід зробити, що вже зроблено. Легаючи спати, кладу його на тумбочку біля ліжка: може знадобитися і перед сном.

– Розкажіть, будь ласка, свій улюблений анекдот про полювання чи риболовлю...

– Два приятелі рибалачь. Одному пощастило – він спіймав величезного яляща, який несамовито смикається і ніяк не дається в руки.

– Послухай, як мені його вгомоніти? – запитав напарника щасливий рибалка.

– А ти його втопи! – порадив той.

– Що найбільше цінуєте в людях?

– Професіоналізм і порядність. Якби ми в Україні оцінювали людей за цими якостями, то здійснилася б моя мрія – ще пожити у правовій державі. І хоч Україна все для цього має, однак нам шкодить надмірна гра в політику, коли люди вірять словам, а не ділам.

Підготувала Лариса МАРЧУК.
Фото Ігоря ФЕЦЯКА.